

Kosmetická taštička

Právník típl cigaretu do popelníku, otevřel dveře pracovny a tiše vyšel nahoru po schodech. Na komodě v obýváku ležel mobilní telefon jeho ženy, zastrčený do nabíječky. Vstoupil do ložnice, kde ležela na posteli se synkem. Ze zvyku zadržel dech, aby slyšel, jak chlapeček oddychuje. U postele spatřil koženou kabelku, kterou nosila do práce, tu, kterou jí koupil k sedmadvacátým narozeninám. Mnohokrát jí vytykal, že nechává kabelku válet na podlaze, avšak bezvýsledně. Oblečení, boty i kabelku vždycky odhodila na podlahu v ložnici. Právník si až doposud myslel, že tenhle zlozvyk pramení z její roztržitosti nebo z ustavičného spěchu ženy přicházející domů se dvěma malými dětmi, ale když teď kabelku zvedal, napadlo ho, že odhazování předmětů navzdory jeho opakovaným výčitkám bylo takovou vzpourou, nápisem na zdi, který by přečetl i jednooký.

Sešel do pracovny s kabelkou a s mobilem, který sebral v obýváku. Ona se neprobudí, a kdyby přece, určitě si nevšimne, že kabelka a mobil nejsou na svém místě. Vždyť si kolikrát nepamatuje, kam si svoje věci položila. Kabelku často hledala všude možné a pak si vzpomněla, že ji nechala v autě, nebo dokonce v práci. A už vůbec ho nebude podezřívat, že jí vzal mobil. Téměř každé ráno volala sama sobě z pevné linky, aby zjistila, kde ho má.

Právník nejprve vytáhl z kabelky modrý diář, pravidelný dárek k Novému roku od odborů, s nápisem „Denní záznamy sociálního pracovníka“ vyraženým na deskách. Chtěl se znovu podívat na její rukopis, v jakési naději, že se spletl a písmo na lístku, který našel v knize, se tomu jejímu podobá jen zdánlivě. Znovu si přečetl lístek a projela jím ostrá bolest, když spatřil ta vřelá slova: „Čekala jsem na tebe, ale nepřišel jsi. Doufám, že se ti nic nestalo. Chtěla jsem ti poděkovat za včerejší noc, bylo to nádherné. Zavolaš mi zítra?“ V diáři našel nějaká telefonní čísla, pár lakonických poznámek a několik jmen, patrně jejích klientů. Vrátil diář do tašky, zašátral v ní a vylovil několik papírků s poznámkami,

většinou zřejmě dost starých. Proč si to schovává? pomyslel si právník a znovu ho popudilo, jak je nepořádná. Pročetl si poznámky v naději, že najde něco podezřelého, něco, co bude křičet jako nezvratný důkaz. Ale co vlastně čekal, že objeví? Další milostný dopis? Kresbu srdce probodnutého šípem a u něj jména obou milenců? Každá věta, každé telefonní číslo, každé datum schůzky v něm sice probouzely nedůvěru, v kabelce se však zjevně nenacházelo žádné jednoznačné svědectví. Opsal si do notesu čtyři telefonní čísla, která se objevovala v jejím diáři několikrát, a potom znovu prohrabal hlavní přihrádku, jestli tam nejsou nějaké doklady. Ke svému zklamání tam ale našel jen sociální zprávy související s její prací nebo studiem.

Protože hledání v kabelce mu nezabralo příliš času, rozhodl se prozkoumat i její mobil, předtím než oboje vrátí na své místo. Nejdřív si prostudoval příchozí zprávy a zapsal si několik neznámých jmen, přestože ve zprávách nenašel nic kdovíjak podezřelého a většina z nich pocházela od žen či alespoň od někoho, kdo vystupoval pod ženským jménem. Právník však už pochopil, že už nemůže přistupovat k věcem podle toho, jak se jeví: ženská jména objevující se v paměti jejího telefonu mohou být i krycí přezdívky. Vždyť její důmyslnost byla patrná i z toho lístku, jelikož se na něj nepodepsala ani neoslovila svého milovaného jménem. Až teď pochopil, nakolik je ta žena, která mu vždycky připadala neobratná a roztržitá, ve skutečnosti obezřetná a uvážlivá, své kroky pečlivě plánuje a důkladně za sebou zametá stopy. Když rychle pročítal seznam odeslaných zpráv, už ani nedoufal, že najde důkazy proti ní; většina z nich byla určená jemu, nepochybně proto, že všechny ostatní smazala, jako by počítala s tím, že ji jednoho dne manžel bude podezírat.

Právník vypnul ženin mobil a rozhodl se, že si od operátora vyžádá podrobný výpis příchozích a odchozích hovorů. Telefon byl vedený na jeho jméno, protože účet za něj dával do nákladů kanceláře v daňovém příznání. Objedná si výpis a pak důkladně prověří ta podezřelá čísla a ty dlouhé, tajemné, neidentifikovatelné hovory, které z něj byly uskutečněny.

Myšlenky upřené na pátrání daly právníkovi na chvíli zapomenout na palčivý pocit urážky. Teď, když se soustředil na úkol

shromáždit proti ní důkazy, se jeho žena změnila jen v další případ, který musí náležitě prošetřit. Ale i ten chabý pocit úlevy zmizel, když se rozhodl otevřít další přihrádku v její kabelce, než ji vrátí do horního patra, a našel v ní malé plastové pouzdro s líčidly. Cítil, jak mu v žilách vře krev. Vždycky se pošklebovala ženám, které se hodiny krášlí před zrcadlem, a přitom sama nosí v kabelce šminky. Najednou se mu objevila před očima jako jedna z těch žen, po nichž pokukoval, když stál při ranních dopravních zácpách na červenou. Představoval si ji, jak sklápí stínidlo v autě, které jí koupil, zkoumá svůj obličej v zrcátku, vytahuje z kabelky líčidla, vtáhne a vyšpulí rty, nanese na ně rtěnku, prsty si prohrábne vlasy a pak zkoumá výsledek, nalíčí si řasy, přepudruje si nos. Čubka. Děvka. Proč se nemaluje doma? Proč kritizuje nalíčené ženy, a přitom sama dělá totéž? Ony to alespoň udělají, než vyjdou ven, a neskrývají svou marnivost před vlastním mužem. Zatímco ona si mu stěžuje, že se před svatbami či jinými podobnými událostmi musí líčit, a přitom schovává v kabelce sadu kosmetiky, a navíc tu, kterou jí sám koupil, protože právníkovi se nalíčené ženy líbily a doufal, že jeho žena si z nich vezme příklad a možná tak rozdmýchá jeho vyhasínající touhu. A vida ji, ta mrcha mu upírá to, co poskytuje ostatním! Představoval si ji, jak v práci vchází na toalety a smývá si z tváře šminky, než nastoupí do auta a vrátí se za ním domů, třebaže tam tou dobou nikdy nebyl.

Znovu v něm vzkypěl hněv. Opět pocítil to rychlé bušení srdce, silné nutkání podržknout jí hrdlo a zarýt do ní prsty, až jí protrhne žíly na krku. Roztřesenýma rukama si zapálil další cigaretu, aby si uspořádal myšlenky. Vždyť má plán – a alternativní plán. Sice je odborníkem na trestní právo a manželským právem se nikdy nezabýval, ale ví něco o rozdílu mezi izraelským rodinným právem a muslimským právem šaría. Podle obou systémů se člověk může nechat rozvést a soudní řízení se povede tam, kde se případ otevře. Každý arabský muž, natož právník jako on, ví, že má větší šance u soudu řídicího se právem šaría. Pokud se u muslimského soudu prokáže manželčina nevěra, ona nedostane nic. Ještě víc než peníze však právník chtěl mít u sebe děti. Podle muslimského práva děti zůstávají s otcem rodiny, ne s matkou. Pokud u soudu

předloží důkazy, že ho podvedla, jeho žena už děti v životě nevidí. Dopis, který našel, sice nemohl být považován za dostatečný důkaz cizoložství, ale on už najde další, jednoznačné důkazy a potom se obrátí na muslimský soud ve východním Jeruzalémě. Mezitím ona nesmí nic tušit. Nesmí pojmout sebemenší podezření, protože jestli ho předběhne a zažádá o rozvod u izraelského soudu, bude mít všechny výhody na své straně.

Právník zhasil cigaretu. Vzal ženě z kabelky kus papíru s několika načmáranými slovy v arabštině a vložil ho spolu s usvědčujícím lístkem do své aktovky, která se zamykala pomocí osobního kódu. Nesmí nic tušit, pomyslel si a neprodleně do zakódované aktovky zastrčil i tu zpropadenou *Kreutzerovu sonátu*. Potichu opustil pokoj, znovu vyšel nahoru po schodech, vrátil mobil na místo a kabelku položil k posteli. Naslouchal chlapcovu dechu, nechtěně pohlédl na svou ženu, jak spí na boku s nohama odkrytýma až ke stehnům, a kdoví proč v něm vzplála touha, o níž si byl jistý, že dávno vyhasla.